

Svarskrift

Til

Københavns Byret

I sagsnr. BS-28676/2020-KBH: Organisation for oplysning om corona virus COVID-19

mod

Statsminister Mette Frederiksen

møder jeg for sagsøgte og nedlægger følgende

1. PÅSTAND

Over for begge sagsøgerens påstande nedlægges følgende påstand:

Frifindelse

2. PROCESUELLE SPØRGSMÅL

2.1 Begæring om sambehandling efter retsplejelovens § 254

Sagsøgte anmoder om, at nærværende sag sambehandles med sagen BS-29042/2020-KBH, som verserer mellem samme sagsøgte og sagsøger. Begge sager vedrører erstatnings- og tortkrav som følge af, at sagsøgeren har aflyst sine egne arrangementer, fordi de efter sagsøgerens opfattelse var i strid med forsamlingsforbud indført med hjemmel i epidemiloven til bekæmpelse af COVID-19, som sagsøgeren mener er i strid med grundloven. De to sager adskiller sig alene fra hinanden fsva. sagsfremstillingen og størrelsen på de beløb, der kræves i erstatning og tortgodtgørelse. Retsgrundlaget samt de grundlæggende retlige spørgsmål er derimod identiske i de to sager.

2.2 Indsigelse mod henvisning til landsretten i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1.

Sagsøgte gør indsigelse mod, at denne sag henvises til landsretten i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1, da betingelserne herfor ikke er opfyldt.

Det fremgår af de specielle bemærkninger til retsplejelovens § 226, stk. 1, jf. Folketingstidende 2013-14, A, L 96, som fremsat, side 12, at:

"Henvisning kan kun ske, hvis sagen ud over sin principielle karakter også har en generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen eller en væsentlig samfundsmæssig rækkevidde i øvrigt."

Denne sag har ikke generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen eller en væsentlig samfundsmæssig rækkevidde i øvrigt. Som redegjort nedenfor har sagsøgeren misforstået forsamlingsforbudet, som ikke hindrede afviklingen af sagsøgerens arrangementer. Hertil kommer, at Højesteret allerede i dommen refereret i U.1999.1798 har fastlagt den generelle forståelse af grundlovens § 79, hvorefter bestemmelsen ikke hindrer, at der ved lov fastsættes regler, som – uden at være rettet mod en forsamlings meningstilkendegivelser – begrænser forsamlingsfriheden, når dette sker til beskyttelse af andre væsentlige interesser, herunder andres liv og velfærd, og sådanne begrænsninger ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for en sådan beskyttelse.

2.3 Rette sagsøgte

Organisation for oplysning om corona virus COVID-19 har angivet Statsminister Mette Frederiksen som sagsøgt. Det er uoplyst, hvorfor sagsøgeren har valgt at sagsøge statsministeren. Rette sagsøgte er Sundheds- og Ældreministeriet, idet sagen angår grundlovmæssigheden af en lovændring, som er blevet fremsat af sundheds- og ældreministeren samt et deraf afledt krav om erstatning og tortgodtgørelse.

Sagsøgte betragter derfor Sundheds- og Ældreministeriet som rette sagsøgte.

2.4 Retlig interesse

Sagsøgeren har efter sagsfremstillingen i stævningen ikke retlig interesse forud for afholdelsen af det konkrete arrangement. Sagsøgeren opfordres til at ændre påstand 2a til tidspunktet for afholdelsen af det pågældende arrangement.

3. SUPPLERENDE SAGSFREMSTILLING

3.1 Sagens genstand

Sagens genstand er, hvorvidt forsamlingsforbuddet, som blev indført ved to ændringer af epidemiloven og udmøntet ved bl.a. bekendtgørelse nr. 795 af 8. juni 2020 om forbud mod større forsamlinger og mod adgang til og restriktioner for lokaler og lokaliteter i forbindelse med håndtering af covid-19, er i strid med grundloven eller Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, og om sagsøgeren har opnået krav på betaling af erstatning og tortgodtgørelse ved, at sagsøgeren har aflyst sit eget arrangement den 28. juni 2020 som følge af, at der efter sagsøgerens opfattelse var tale om et arrangement, som var omfattet af forbuddet mod at afholde og deltage i indendørs og udendørs arrangementer mv., hvor der er flere end 50 personer til stede samtidig, og idet der efter sagsøgerens vurdering var for mange deltagere til stede.

3.2 Sagsfremstilling

Den 13. maj 2020 blev foreningen Organisationen for oplysning om Corona virus COVID-19 stiftet. Ifølge foreningens vedtægter har den til formål bl.a. at indsamle viden og oplyse om virus, at placere ansvar hos politikere og embedsfolk samt hurtigst muligt ved førelse af principielle sager at tilvejebringe en klar og forståelig retspraksis for erstatning (bilag 1). Blandt stifterne var Søren Ventegodt, som ved den stiftende generalforsamling blev udnævnt til formand for foreningen.

Den 19. juni 2020 oplyste foreningen i en e-mail til Københavns Politi, at foreningen ikke var sikker på, hvordan reglerne om forsamlingsforbud skulle fortolkes. I den forbindelse spurgte foreningen om politiets holdning til emnet, og om et påtænkt arrangement den 28. juni 2020 skulle aflyses (bilag 5).

Københavns Politi svarede ved e-mail den 23. juni 2020, at Københavns Politi ikke havde mulighed for at forhåndsgodkende konkrete arrangementer, begivenheder, aktiviteter m.v. Det blev endvidere oplyst, at Københavns Politi håndhævede reglerne i overensstemmelse med de fortolkningsbidrag, som man bl.a. kunne læse om på hjemmesiden www.coronasmitte.dk (bilag 4).

Foreningen inviterede interesserede til et informations- og diskussionsmøde den 28. juni 2020 kl. 12-15 i fælledparken ved Cafe Pavillonen. Af invitationen fremgik det bl.a., at deltagelse var gratis, og at undervisningsmateriale kunne findes på hjemmesiderne www.coronawhistleblower.org og www.ooc.one.

Af invitationens dagsorden med 11 punkter fremgik også, at der ville blive talt om bl.a. COVID-19, hvordan immunsystemet fungerer, om COVID-19 er farligt, samt at der skulle foretages en politisk diskussion med de fremmødte om, hvorvidt grundrettigheder og menneskerettigheder m.v. undertrykkes, når man

laver nødlove og lukker samfundet ned. Invitationen må forstås sådan, at den politiske drøftelse under punkt 11 knyttede an til informationsdelen i punkterne 1 - 10.

Af invitationen fremgik endelig, at såfremt der kom flere end 50 personer, ville kurset blive aflyst, og der ville i stedet blive ført en retssag. Herefter ville man i mindre grupper på under 50 personer evaluere dagens begivenheder (bilag 2).

Efter foreningens egen optælling ankom der 70 deltagere, hvorefter foreningens formand, Søren Ventegodt, kl. 12:30 erklærede kurset for ulovligt og meddelte de tilstedeværende, at kurset var aflyst, og at der ville blive rejst sag mod staten (bilag 3).

Af bilag 3 fremgår, at der kl. 12:35 ankom to betjente til stedet, da Cafe Pavillonen havde tilkaldt politiet. Det fremgår videre af bilag 3, at politiet skulle have oplyst, at de syntes, at der var for mange mennesker, og at de vurderede, at Søren Ventegodt ikke skulle anholdes og sigtes.

3.3 Retsgrundlag

COVID-19 epidemien har bl.a. medført, at der er foretaget to ændringer af epidemiloven

Med lov nr. 208 af 17. marts 2020 om ændring af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme (epidemiloven) fik sundheds- og ældreministeren mulighed for at fastsætte regler om forbud mod afholdelse af og deltagelse i bl.a. større forsamlinger. Af epidemilovens § 6, stk. 1, fremgik efter ændringen, at:

"§ 6. Sundheds- og ældreministeren kan, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren fastsætte regler om forbud mod afholdelse af og deltagelse i større forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v. Regler fastsat i medfør af 1. pkt. kan omfatte både indendørs, udendørs, offentlige og private forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v. Regler fastsat i medfør af 1. pkt. kan fravige anden lovgivning."

Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, pkt. 4.1.3 i og 4.2.1 (lovforslag nr. L 133 af 12. marts 2020) fremgår følgende:

"Ifølge grundlovens § 79 har borgerne ret til uden forudgående tilladelse at samle sig ubevæbnede. Offentlige forsamlinger har politiet ret til at overvære. Forsamlinger under åben himmel kan forbydes, når der af dem kan befrygtes fare for den offentlige fred."

Det er almindeligt antaget i den forfatningsretlige litteratur, at grundlovens § 79, 3. pkt., ikke udtømmende gør op med de indgrebsmuligheder, der er over for forsamlinger. Det er således bl.a. antaget, at der – i det omfang der er hjemmel hertil i anden lovgivning – uafhængigt af grundlovens § 79, 3. pkt., kan foretages indgreb af hensyn til andre væsentlige offentlige eller private interesser, forudsat at der ikke dermed er tilsigtet et indgreb i forsamlingens ytringstilkendegivelse som sådan, jf. bl.a. Poul Andersen, Dansk Statsforfatningsret (1954), side 700 ff. og 706 ff., Als Ross, Dansk Statsforfatningsret (3. udgave v. Ole Espersen, 1980), side 773 ff., og Henrik Zahle, Dansk Forfatningsret 3 (3. udg., 2003), side 131 f. Som eksempel nævner Poul Andersen, a.st., side 706 f., at sygdomme ifølge den daværende epidemilov § 22 kan begrunde et forbud mod afholdelse af offentlige møder.

Højesteret tog ved dom af 16. august 1999 (optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1999, s. 1798) stilling til bestemmelsen i § 1 i lov nr. 907 af 15. oktober 1996 om forbud mod ophold i bestemte ejendomme (rockerloven), der indeholder hjemmel for politiet til at forbyde en person at opholde sig i en bestemt ejendom under nærmere angivne betingelser.

Højesteret anfører i dommens præmisser bl.a., at grundlovens § 79 om forsamlingsfrihed af hensyn til muligheden for gennem forsamlinger at befordre meningstilkendegivelser sikrer, at forsamlinger kan afholdes uden forudgående tilladelse fra en offentlig myndighed og ikke vilkårligt kan forbydes. Bestemmelsen hindrer imidlertid ikke, at der ved lov fastsættes regler, som – uden at være rettet mod en forsamlings meningstilkendegivelser – begrænser forsamlingsfriheden, når dette sker til beskyttelse af andre væsentlige interesser, herunder andres liv og velfærd, idet sådanne begrænsninger dog ikke må gå videre end, hvad der er nødvendigt for en sådan beskyttelse, jf. herved også EMRK artikel 11.

Højesteret anfører desuden bl.a., at lovens forbudsordning er begrundet i hensynet til beskyttelse af omkringboende og forbipasserende og ikke er rettet mod gruppens forsamling som sådan eller dens adgang til meningstilkendegivelse. En afskæring af vedkommende gruppe fra ophold på den pågældende ejendom medfører, at den bliver uegnet som angrebsmål. På den baggrund anføres det bl.a., at lovens forbudsordning må anses for egnet til at opnå det formål, den forfølger, og at ordningens betydning for grupper, som gennem deltagelse i gensidigt væbnet opgør har gjort sig til angrebsmål, er beskedent i forhold til den tilstræbte beskyttelse af omkringboende og forbipasserende, der uforskyldt udsættes for fare, hvorfor Højesteret ikke fandt forbudsordningen stridende mod grundlovens § 79.

Navnlig den foreslåede § 6 vil efter omstændighederne kunne benyttes til at fastsætte regler om indgreb mod visse forsamlinger. Efter Sundheds- og Ældreministeriets opfattelse vil den foreslåede ordning ikke udgøre et indgreb i strid med forsamlingsfriheden efter grundlovens § 79. Der er herved lagt vægt på, at den foreslåede ordning ikke giver mulighed for at fastsætte regler eller i øvrigt foretage indgreb rettet mod meningsstilkendegivelser, men at eventuelle indgreb vil blive fastsat af hensyn til at beskytte et vægtigt hensyn til den offentlige sundhed, herunder hensynet til at mindske eller forhindre udbredelse af alment farlige sygdomme her i landet. Der er endvidere lagt vægt på, at det forudsættes, at indgreb mod forsamlinger foretaget efter regler fastsat i medfør af den foreslåede bestemmelse alene vil blive fastsat i det omfang og den tidsmæssige udstrækning m.v., som efter en konkret vurdering er nødvendigt for at beskytte hensynet til den offentlige sundhed.

Det bemærkes i øvrigt, at det for så vidt angår grundlovens § 79, 3. pkt., hvorefter forsamlinger under åben himmel kan forbydes, når der af dem kan befrygtes fare for den offentlige fred, er almindeligt antaget i den forfatningsretlige litteratur, at der i tilfælde, hvor faren udgår fra udenforstående, kan nedlægges forbud mod en forsamling ud fra nødretsbetragtninger, jf. Poul Andersen, a. st., side 710, Peter Germer, a. st., side 417 med note 44, og Henrik Zahle, a. st., side 131. Der kan i den forbindelse også henvises til bemærkningerne til politilovens § 7, stk. 4 (Folketingstidende 2003/04, tillæg A, sp. 5922). Det må antages, at nødretsbetragtninger efter omstændighederne tillige vil kunne danne grundlag for konkrete forbud mod forsamlinger som følge af udbredt smittefare.

(...)

Det følger bl.a. af EMRK artikel 11, stk. 1, at enhver har ret til frit at deltage i fredelige forsamlinger. Bestemmelsen omfatter både udendørs og indendørs forsamlinger. Denne ret er imidlertid ikke absolut. Der kan gøres indgreb i den nævnte rettighed, hvis indgrebet er foreskrevet ved lov og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige tryghed, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. EMRK artikel 11, stk. 2.

Med lovforslaget indføres der hjemmel til, at sundheds- og ældreministeren kan fastsætte regler om, at ministeren efter forhandling med justitsministeren kan forbyde større indendørs og udendørs forsamlinger, herunder offentlige og private arrangementer, og kan forbyde adgang til offentlige institutioner m.v., når det er nødvendigt for at

mindske eller forhindre udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet. Der indføres endvidere hjemmel til, at sundheds- og ældreministeren kan fastsætte regler om, at ministeren kan påbyde, at der skal ske afspærring af et område, hvor en alment farlig sygdom optræder, eller hvor der er risiko for, at en sådan sygdom optræder. Sådanne regler, påbud og forbud vil kunne udgøre indgreb i forsamlingsfriheden efter EMRK artikel 11.

Regler, påbud og forbud af den nævnte karakter vil blive udstedt med henblik på at forfølge vægtige hensyn til at beskytte den offentlige sundhed, herunder hensynet til at forebygge eller inddæmme smitte med alment farlige sygdomme her i landet.

Det er endvidere vurderingen, at sådanne indgreb i almindelighed vil være egnede og proportionale midler til at varetage de forfulgte hensyn. Det bemærkes i den forbindelse, at der alene vil kunne fastsættes regler om forbud mod større forsamlinger og adgang til offentlige institutioner m.v., når det er nødvendigt for at mindske eller forhindre udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet. Det bemærkes desuden, at påbud om afspærring for så vidt angår alment farlige sygdomme alene vil kunne udstedes i områder, hvor en alment farlig sygdom optræder, eller hvor der er risiko for, at en sådan sygdom optræder.

Det forudsættes endvidere, at indgreb efter de foreslåede bestemmelser ophæves eller indskrænkes, så snart de sundhedsmæssige hensyn, indgrebene forfølger, ikke længere tilsiger, at indgrebene opretholdes. Der vil endvidere ved fastsættelsen af regler og påbud i videst muligt omfang skulle tages hensyn til borgernes mulighed for at forsamle sig, navnlig med henblik på meningstilkendegivelser, i det omfang sådanne hensyn lader sig forene med hensynet til den offentlige sundhed.

Det er på den baggrund Sundheds- og Ældreministeriets vurdering, at forslaget kan gennemføres inden for rammerne af EMRK artikel 11 om forsamlingsfriheden.”

Epidemilovens § 6 blev efterfølgende ændret ved lov nr. 359 af 4. april 2020, hvor bestemmelsen fik sin nuværende ordlyd:

”§ 6. Sundheds- og ældreministeren kan, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren fastsætte regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted. Regler fastsat i medfør af 1. pkt. kan omfatte både indendørs, udendørs, offentlige og private steder, hvor flere personer befinder sig. Regler efter 1. pkt. om

forbud mod, at ti eller færre personer befinder sig på samme sted, kan alene fastsættes på baggrund af rådgivning fra sundhedsmyndighederne og kun, hvis de foreliggende oplysninger tilsiger, at forbuddet er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme alvorlig smittespredning, og at et mindre indgribende forbud ikke er tilstrækkeligt. Regler fastsat i medfør af 1. pkt. kan fravige anden lovgivning."

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget til denne ændring af epidemiloven, (lovforslag nr. L 158 af 26. marts 2020), at:

"... Derfor bør den gældende hjemmel i epidemilovens § 6, stk. 1, ændres, så reglerne om forbud mod forsamlinger m.v. vil kunne skærpes, hvis der viser sig behov herfor, f.eks. ved at indføre forbud mod, at 3 personer befinder sig på samme sted, dog med visse undtagelser.

Det foreslås på den baggrund, at epidemilovens § 6, stk. 1, 1. pkt., ændres, således at muligheden for at fastsætte regler om forbud udvides fra i dag at omfatte større forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v. til at omfatte muligheden for at fastsætte regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted.

Med den foreslåede ændring vil det ikke længere være et krav, at forbuddet kun kan rettes mod "større" forsamlinger m.v. Det betyder, at der med bestemmelsen, hvis det måtte vise sig nødvendigt, også vil kunne fastsættes regler om forbud mod mindre forsamlinger m.v. Dermed vil der som den nedre grænse kunne fastsættes regler om forbud mod, at 3 personer eller flere befinder sig på samme sted.

Med den foreslåede ændring vil det ikke længere fremgå af lovteksten, at der skal være tale om en forsamling, arrangement, begivenhed m.v., idet lovteksten foreslås ændret, således at henvisningen til forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v. udgår og erstattes af, at der kan fastsættes regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted. Der er tale om en præcisering af lovteksten, da det allerede fremgår af den gældende lovtekst, at der ikke er tale om en udtømmende opregning, jf. ordet "m.v.", og da det fremgår af bemærkningerne til den gældende bestemmelse, at enhver situation, hvor personer opholder sig sammen, vil kunne være omfattet af regler udstedt i medfør af bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2019-20, A, L 133 som fremsat, side 24."

Af pkt. 3 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget om forholdet til grundloven og Danmarks internationale forpligtelser fremgår det endvidere, at de samme forudsætninger, som

blev lagt til grund for lov nr. 208 af 17. marts 2020, også lægges til grund ved lov nr. 359 af 4. april 2020:

"Tilsvarende forudsætninger er lagt til grund for den foreslåede udvidelse af epidemilovens § 6, hvorefter der vil kunne fastsættes forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted. Det er på den baggrund Sundheds- og Ældreministeriets opfattelse, at den foreslåede ordning ikke udgør et indgreb i strid med forsamlingsfriheden efter grundlovens § 79.

(...)

Tilsvarende forudsætninger er lagt til grund ved nærværende lovforslag, og det er på den baggrund Sundheds- og Ældreministeriets opfattelse, at den foreslåede ordning kan gennemføres inden for rammerne af EMRK artikel 11 om forsamlingsfriheden."

Sundheds- og ældreministeren udstedte efterfølgende bekendtgørelse nr. 795 af 8. juni 2020 om forbud mod større forsamlinger og mod adgang til og restriktioner for lokaler og lokaliteter i forbindelse med håndtering af covid-19 med hjemmel i bl.a. epidemilovens § 6. Det fremgår af bekendtgørelsens § 1, at:

"Det er forbudt at afholde og deltage i indendørs og udendørs arrangementer, begivenheder, aktiviteter eller lignende, hvor der er flere end 50 personer til stede samtidig, jf. dog stk. 2, § 3 og kapitel 4."

Det fremgår endvidere af bekendtgørelsens § 12, stk. 2, at:

"Bekendtgørelsens §§ 1, 2, 5 og 6 og forbud efter § 10, stk. 1, gælder ikke for forsamlinger med et politisk eller andet meningsbefordrende øjemed."

4. ANBRINGENDER

Sagsøgerens forsamling var en politisk forsamling. Det fremgår således af mødeprogrammet for dagen (bilag 2), at der var tale om et informations- og diskussionsmøde den 28. juni 2020, og at der skulle ske en politisk diskussion med de fremmødte.

Det følger af § 12, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 795 af 8. juni 2020 om forbud mod større forsamlinger og mod adgang til og restriktioner for lokaler og lokaliteter i forbindelse med håndtering af covid-19, at forbuddet ikke gjaldt forsamlinger med et politisk eller meningsbefordrende formål.

Herefter var det ikke ulovligt for sagsøgeren at afholde sit arrangement, og allerede af den grund kan Sundheds- og Ældreministeriet ikke være ansvarlig for sagsøgerens aflysning af arrangementet.

Det bestrides endvidere, at epidemiloven i den gældende affattelse skulle være i strid med grundlovens § 79. Det er almindeligt antaget i den statsforfatningsretlige litteratur og i Højesterets dom af 16. august 1999 refereret i U1999.1798, at grundlovens § 79, 3. pkt., ikke udtømmende gør op med de indgrebsmuligheder, der er over for forsamlinger. Det er således bl.a. antaget, at der – i det omfang der er hjemmel hertil i anden lovgivning – uafhængigt af grundlovens § 79, 3. pkt., kan foretages indgreb af hensyn til andre væsentlige offentlige eller private interesser, forudsat at der ikke dermed er tilsigtet et indgreb i forsamlingsens ytringstilkendegivelse som sådan. Højesteret fastslog nærmere bestemt, at grundlovens § 79 ikke hindrer, at der ved lov fastsættes regler, som – uden at være rettet mod en forsamlings menings-tilkendegivelser – begrænser forsamlingsfriheden, når dette sker til beskyttelse af andre væsentlige interesser, herunder andres liv og velfærd, idet sådanne begrænsninger dog ikke må gå videre end, hvad der er nødvendigt for en sådan beskyttelse, jf. herved også EMRK artikel 11.

Sundheds- og Ældreministeriet bestrider tilsvarende, at epidemiloven i den gældende affattelse skulle være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 11, idet retten til frit at deltage i fredelige forsamlinger ikke er absolut. Der kan gøres indgreb i denne rettighed hvis indgrebet er foreskrevet ved lov og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige tryghed, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. EMRK artikel 11, stk. 2.

Epidemiloven, hvorefter Sundheds- og Ældreministeriet kan fastsætte regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted, er begrundet i et vægtigt hensyn til beskyttelse af den offentlige sundhed mod udbredelsen af COVID-19 i befolkningen. Danmark var således ved ændringerne af epidemiloven ramt af COVID-19, som er en farlig sygdom, med et stigende antal smittede og et ukendt mørketal for smitte blandt befolkningen. De med lovændringerne muliggjorte forsamlingsforbud er egnede til at hindre udbredelsen af COVID-19 og kan ikke anses for at gå videre, end hvad der er nødvendigt for at beskytte befolkningens sundhed, hvorved myndighederne må have en betydelig frihed til at skønne over, hvornår forsamlingsforbud er nødvendige, den geografiske udstrækning og grænsen for antal samlede.

Sundheds- og Ældreministeriet har på den baggrund ikke overtrådt eksisterende regler, herunder grundlovens § 79 eller EMRK art. 11, og har ikke handlet ansvarspådragende ved indførelsen af forbuddet mod at afholde og deltage i ikke-politiske indendørs og udendørs arrangementer mv., hvor der er flere end 50 personer til stede samtidig.

Hertil, kommer, at sagsøgeren som nævnt selv aflyste det omhandlede arrangement, hvilket var unødvendigt og ikke kan påføre Sundheds- og Ældreministeriet ansvar.

Det bestrides, at sagsøgeren har lidt et erstatningsberettiget tab. Sagsøgeren har herudover ikke nærmere redegjort for det tab, som søges erstattet. Tabet er udokumenteret og i givet fald selvpåført.

Det bemærkes i den forbindelse, at det af bilag 6 fremgår, at der søges om erstatning for udarbejdelse af en bog til i alt 47.500 kr. Bogen er skrevet af sagsøgerens formand via dennes firma Livskvalitetsforlaget ApS, og det fremgår om denne af bilag 2, at:

"Tid og sted: Søndag d. 28. juni kl. 12.00-15.00 i Fælledparken ved Cafe Pavillonen midt i parken (se billede nedenfor).

OBS: Kurset er gratis. Gratis undervisningsmateriale findes på www.coronawhistleblower.org og www.ooc.one"

På de nævnte hjemmesider findes den omtalte bog til fri download.

Det fremgår endvidere af sagsøgers bilag 6, at sagsøgeren har hyret sin formand via dennes firma, Livskvalitet ApS, til at forestå et kursus på 3 timer, som sagsøgerens formand angiveligt skal honoreres for med 26.260 kr.

Det fremhæves herved, at det af to opslag af 28. juni 2020 på en offentlig facebookprofil tilhørende sagsøgerens formand fremgår (bilag A), at:

"... Bliver vi mere end 50 personer aflyser vi kurset og sagsøger i stedet staten. OOCs dygtige advokater skriver stævningen i næste uge hvis det lykkes"

og

"Det lykkedes... vi blev 65 og stadig flere kom til så vi aflyste OOCs corona kurset. Politiet dokumenterede det, så alt er perfekt."

Det påståede tab er således under alle omstændigheder konstrueret og bevidst selvpåført.

Sagsøgeren har endvidere rejst krav om 60.000 kr. i tortgodtgørelse for den påståede krænkelse af forsamlingsfriheden. Da forsamlingen ikke var ulovlig, og offentlige myndigheder ikke ophævede informations- og diskussionsmødet, foreligger der ikke nogen krænkelse af forsamlingsfriheden, og sagsøgeren er følgelig ikke påført nogen tort, bestrides det, at der er grundlag for dette krav.

5. PROCESSUELLE MEDDELELSER

til sagsøgte kan stiles til Kammeradvokaten, advokat Sune Fugleholm, Vester Farimagsgade 23, 1606 København V (sagsnr. 4012921).

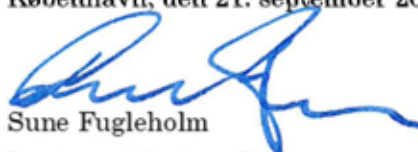
6. MOMSREGISTRERING

Sagsøgte er ikke momsregistreret.

7. DOKUMENTER

Bilag A To opslag fra Søren Ventegodts offentlige Facebookprofil.

København, den 21. september 2020

Sune Fugleholm

Partner, Advokat (H)